

cipielt modstandere af, at statsfinansieringen, og det vil jo sige den begyndende socialisering, dette at åbne mulighed for en art investeringskontrol, udstrækkes yderligere. Vi mener, at på det foreliggende område er der ikke nogen som helst anledning til at gøre dette, just fordi finansieringen af det genopbygningsarbejde, de investeringer, vi alle erkender er nødvendige, hidtil har fundet sted på en fuldtud tilfredsstillende måde og i det fulde omfang, som er forudsat i det langtidsprogram, den højtærede regering har ladet udarbejde. Vi mener også, at genopbygningen skal ske ved Marshallhjælpen, om jeg så må sige i første omgang, men alene i første omgang og gennem den løbende opsparing, og så skal genopbygningen forvaltes ad de kanaler, som er de normale, og gennem hvilke den hidtidige investerings finansiering har fundet sted. Det tror vi er det rigtige, og vi skønner ikke, at de forhold, der foreligger i øjeblikket, giver nogensomhelst grund til at fravige denne fremgangsmåde.“

Aksel Møller (KF) gik ligeledes stærkt imod den foreslåede statsfinansiering og gjorde som den foregående taler gældende, at den Marshall-konto, der svarer til gavebeløbet, fuldtud burde anvendes til nedbringning af reguleringskontoen.

Bertel Dahlgaard (RV) gav derimod tilsagn om medvirken til en velvillig behandling af lovforslaget. Efter hans opfattelse ville det være forsvarligt at anvende en del af Marshall-pengene til lån til modernisering af erhvervsvirksomheder, der stod overfor finansieringsvanskeligheder, forudsat at der var en aldeles overvejende sandsynlighed for at det, der blev ofret, nationaløkonomisk set kom igen med gode renter. Derimod var han betænkelig ved, at der efter forslaget også skulle kunne ydes tilskud uden tilbagebetalingspligt.

Alfred Jensen (DK) gjorde gældende, at når man — mod kommunisternes stemmer — havde sluttet sig til Marshallplanen, og midlerne var forhånden, måtte man også drage omsorg for, at de blev „brugt til fremme af erhvervslivet og ikke til nedskæring af statens gæld på reguleringskontoen. Derfor må vi forlange, at der ikke alene stilles de 100 mill. kr. til rådighed for investeringen, som her er tale om, men det fulde beløb på specialkontoen i nationalbanken, nemlig de 350 mill. kr.“ Udfra denne opfattelse fremsatte taleren følgende forslag til motiveret dagsorden:

„Idet folketinget udtaler, at alle 350 mill. kr. på nationalbankens specialkonto bør forbeholdes investering med særlig henblik på bekæmpelse af arbejdsløshed og fremskaffelse af billigere boliger,

fortsætter tinget behandlingen af den på dagsordenen opførte sag“.